

blot vide, om man, naar man gaar ind paa denne Lov, derved giver en Tillabelse til, at den Jernbane igjennem Fyen, som udmundede paa et vist enkelt Sted, derved havde er saadan Eneret til Jernbaner igjennem Fyen, at der ikke paa den kunde forgrenes en Jernbane, som mundede ud paa et andet Sted. Jeg veed ikke, om jeg bliver rigtigt forstaaet, men min Mening er, at, dersom der nu i Genhold til Loven blev concederet en Jernbane, som gik fra Nyborg over Odense til Assens, om der saa derved var udelukket en Jernbane, der kom fra Middelfart og forgrenede sig ind paa samme, om Ministeren i Genhold til denne Lov kunde give en Enerets-Bemyndigelse, hvorved dette Stofte blev ugjorligt eller kravede saa store Offre igjennem en ny, om man saa vil, Expropriation paa den bestaaende Bane, at den derved vilde blive gjort umulig, thi det forekommer det mig, at den vilde blive. Jeg kan meget godt begribe, at det kan medføre Banfeligheder, dersom Regjeringen blev bunden til et bestemt Punkt ved Lille-Belt, fordi der unagteligt kan vælges imellem flere Punkter, og den private Entrepreneur maa der have Ret til at give et eller andet Punkt Fortrinnet; men det forekommer mig, som om det vilde være et Misgreb, om der ikke blev taget en saadan Reservation, at, dersom en anden Bane kom fra et andet Punkt ved Lille-Belt, og, som bemærket, have vi der to Hovedpunkter, kunde den med Rette udmunde paa den allerede bestaaende Bane.

Indenrigsministeren: Jeg skal i den Henseende bemærke, at min Tanke ganske vist har været den, at der ikke skulde være en saadan Nødvendighed, et saadant Baand, som den ærede Rigsdagsmand antydede; min Tanke har netop været, som han selv har fremhævet, at det ikke var sikkert at vide, hvor en Entrepreneur, dersom man kunde blive enig med ham, vilde lade Banen udmunde. Jeg har dernæst tænkt mig, at, uagtet han vilde lade den udmunde et Sted, kunde man ønske samtidigt dermed at lade Banen udmunde et andet Sted ved Lille-Belt, og jeg havde ikke tænkt mig, at der skulde gives ham noget Veto imod nogen anden senere Bane, om hvilken der kunde

blive Spørgsmaal. Om det er udtrykt aldeles fuldstændigt, saa at Regjeringen, ved at presse Ordene, kunde have Ret til, — naturligtvis er det kun en Bemyndigelse, der er Spørgsmaal om, — at give denne Bane en videregaaende Gang, derom skal jeg ikke udtale mig; det er jo overmaade vanskeligt, naar man ikke vil bruge meget store Omkostninger, at holde enhver Mulighed i den Henseende borte; men, som sagt, min Tanke stemmer ganske med den ærede Rigsdagsmands.

Scherning: Deraf tør jeg altsaa slutte, at, isald jeg ved nærmere Overveielse skulde finde det nødvendigt at give Loven en saadan Tilføining, at dette blev klart og bestemt, vilde dette ikke møde nogen Modstand fra den ærede Ministers Side (Indenrigsministeren: Ja!).

Steen: Jeg skal tillade mig at forelægge den ærede Minister et andet Spørgsmaal med Hensyn til en Fortolkning af Slutningen af § 2. Der siges nemlig deri: „at Regjeringen skal være bemyndiget til at kunne indrømme Godtgjørelse for den Indførselstold, der erlægges af alle til Anlægget af Banen og dens første Forsyning med Driftsmaterial“ — og saa fremdeles, „saafremt ingen paalidelig Entrepreneur vil overtage Anlægget uden saadan Begunstigelse.“ Jeg vilde nu spørge, om dette er at forstaae saaledes, at, naar der foreligger flere Forslag, af hvilke et ikke forlanger Toldbegunstigelse, dette saa ubetinget skal foretrækkes for de øvrige, der forlange en saadan, uden Hensyn til Banens Retning, eller om den ærede Minister mener, hvad jeg for min Part maatte ansee for det Rigtige, at der fra Regjeringens Side kan gjøres et Valg, hvorved man ogsaa tager Hensyn til Banens Retning eller til den hele Plan, som er lagt med Hensyn til de Punkter, som Banen skal berøre?

Indenrigsministeren: Jeg maa ogsaa her svare i en lignende Retning som før, at min Tanke ganske stemmer med hvad den ærede Rigsdagsmand har meent. Det har ikke været min Tanke, at Regjeringen i den Henseende skulde være absolut bunden, og jeg troer